

Могутня зброя

В лучах зари — грядущий бой,
Бойцы в предчувствии победы
Кипят отвагой молодой.
Пускай шипит слепая злоба,
Пускай грозит коварный враг.
Друзья, мы встанем все до гроба
За правду — наш победный стяг!

Ці вірші були надруковані в першому номері «Правди», що вийшов 5 травня 1912 р., 45 років тому. В них — молодий запал боротьби, передчуття перемоги. Створена партією, завжди молоді «Правда», а з нею і вся більшовицька преса беруть участь у боях за встановлення, ствердження Радянської влади, за будівництво і торжество комунізму.

Сьогодні, як і завжди, в Москві і в маленькому районному центрі допізна освітлені вікна редакцій та друкарень, клопітливо стукотять плоскодрукувальні машини багатотиражок, солідно гудуть могутні ротації, друкуючи тиражі обласних, республіканських, союзних газет.

А ранком в усіх містах і селах нашої великої Батьківщини розгорнуть люди свіжий номер газети, і вона розповість їм про велич радянських буднів, про боротьбу народів світу за мир на землі, про всенародну підтримку підказаних життям пропозицій партії і уряду про вдосконалення керівництва промисловістю та будівництвом...

Преса країни Рад — могутня сила в боротьбі за комунізм. Її завдання — боротися за торжество великої правди лєнінської партії.

Яскравим світлом вчення Лєніна освітлювала комуністична преса шлях народу в його боротьбі за своє визволення, за встановлення та зміцнення Радянської влади. Після Жовтневої соціалістичної революції преса стала могутньою зброєю партії в організації соціалістичного будівництва. Видатну роль відіграла вона в роки п'ятирічок у розгортанні соціалістичного змагання. А в тяжкі роки Великої Вітчизняної війни наша преса виховувала радянських людей в дусі беззавітної вірності Батьківщині, в дусі героїзму, стійкості та самовідданості.

Нині, коли країна здійснює поступовий перехід від соціалізму до комунізму, питання подальшого розвитку соціалістичної економіки — постійно в центрі уваги наших газет. Всемірно сприятиме дальшому піднесенню народного господарства, мистецтва, культури — почесний обов'язок радянської преси, починаючи від «Правди» і кінчаючи стіннівками.

Великі завдання покликані виконати і факультетські стіннівки.

У зв'язку з наміченими змінами в галузі керівництва промисловістю і будівництвом особливо

важлива співдружність вчених з виробництвом, особливо важлива участь вчених у виробничому житті свого міста. Створення та успішне засвоєння вищої техніки являється наслідком спільних зусиль працівників науки та виробництва. Обов'язок факультетських стіннівок — невтомно укріплювати творчу співдружність працівників науки і виробництва в ім'я дальшого технічного прогресу.

Навряд чи можна зараз знайти хоча б одну стіннівку, що не зупинилася б на житті студентського наукового товариства. Але це пояснюється просто: готувалася і проходила наукова конференція. А на протязі року? На протязі року цій галузі життя вуза приділялося непростимо мало уваги.

Важливіше завдання вузівської стіннівки — допомагати студентам у творчому вивченні марксистсько-лєнінської теорії в органічному зв'язку з завданнями комуністичного будівництва. Газета повинна глибше вникати у практику вивчення суспільних наук, більш показувати яскраві приклади любові студентів до своєї майбутньої професії, прикладів високої відповідальності за навчання. З номера в номер треба вміло і різноманітно висвітлювати досвід кращих, передових комсомольців, які заслуговують на те, щоб у них вчилися.

Газета факультету повинна швидко відгукуватись на життя свого колективу, мати своє певне обличчя.

Мало кого-небудь розкритикувати по заслугах. Треба допомогти, щоб критика не повисла у повітрі. Колись Маяковський писав:

...вступив
с бюрократом в бой,
вонзив
справедливу критику,
смотри
и следи: —
из заметок твоих
какие действия вытекут.

Є недоліки і в роботі нашої багатотиражки. З допомогою всього активу кореспондентів редколегія докладає зусиль до їх усунення.

Країна відзначає День преси. Працівники преси, професіонали і непрофесіонали звітують перед читачем. Наші газети повинні бути живим, бойовим органом молоді, на сторінках якого проявить себе широка студентська маса. Ближче до життя! — нехай стане лозунгом тих, хто з любов'ю і старанністю робить велику громадську справу — бере участь в роботі факультетських редколегій стіннівок. Разом з усіма журналістами країни стоять вони на посту, високо тримаючи прапор радянської преси, на якому написано: правда.

Харківський УНІВЕРСИТЕТ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому і місцевому Харківському ордена Трудового Червоного Прапора державного університету імені О. М. Горького

№ 16 (890)

Субота, 4 травня 1957 р.

Ціна 20 коп.

ТАК МИ ПРАЦЮЄМО

Все починається з плану. В його обговоренні приймає участь вся редколегія. Маючи готовий план, ми приступаємо до безпосередньої під-

готовки матеріалу. Кожний член редколегії організує замітки за певною темою. Поряд з цим обговорюються і готуються матері-

ли сатирико-гумористичного відділу. Тут обов'язки суворо розподілені: один складає віршовані підписи, другий — малює. Остаточну газету ми оформляємо в останні до випуску дні. В цей час робота є для всіх.

Газета виходить завжди своєчасно, як би нам не було важко.

Ми намагаємось, щоб матеріал для газети робили не тільки члени редколегії, не тільки авторський актив, а й багато рядових студентів. Це нам вдається не без труднощів і не завжди.

В. КРЕВСУН, член редколегії.

Вам знайомий цей підпис

Ті, хто регулярно читають нашу газету, мабуть, запам'ятали ім'я автора багатьох матеріалів — В. Стражнікову. Підпис цей часто на наших сторінках. Спочатку він стояв під маленькими інформаціями, а потім з'явилися зарисовки, кореспонденції, нариси. Спочатку це були замітки про життя філфаку, в основному про другий курс, а потім В. Стражнікова вже розповіла читачам про комсорга V курсу українського відділення Г. Ладур, гнівно виступила проти порушників трудової дисципліни. Йй, належить і цікава зарисовка про міцну дружбу, що зв'язує радянських та китайських студентів, і невеликий нарис про молодого комуніста.

Валіна «кар'єра» розпочалась так. Ще дома, в туркменському місті Чарджоу, вона твердо вирішила стати журналістом. В цій роботі її приваблювала можливість бути весь час з людьми, писати про хороших, таврувати все нечесне, несправжнє, шкідливе і жадання нового, намагання глибше, повніше пізнати оточуючий світ. Вона збиралась поступати на відділення журналістики, але шкільна вчителька російської літератури, випускниця ХДУ, так багато цікавого розповідала про Харків, що Валя вирішила вчитися тут.

І ось вже закінчується другий рік навчання в університеті і перший рік праці кореспондентом «Харківського університету». Він не пройшов марно. Вже є перші навички збору матеріалу, вміння відокремлювати головне. Вже знайома починаючий журналіст і з таким важливим боком редакційної роботи, як оперативність.

Здається, зовсім недавно тихо відчинились двері, білява дівчина боязко спитала: «Можна? Я відносно роботи?»

А зараз Валя Стражнікова солідний і майже досвідчений кореспондент нашої газети.

В. Стражнікова (зліва) збирає матеріал для газети.
Фото О. КУЗІНА.

Наш кореспондент

Коли Нелю Сопленкову, студентку першого курсу філологічного факультету, призначили кореспондентом «Харківського університету», вона розгубилась.

Йй, завжди активній комсомолці, не раз доводилось виконувати різні доручення. Йй правило: взялася — зроби. А ось чи вийде тут? Кореспондент! Адже це дуже відповідально і серйозно.

В редакції розповіли про обов'язки, дали декілька практичних порад і ...перше завдання.

Нелю буває в редакції часто і ніколи — з пустими руками. Вона вже виступила з заміткою в нашій постійній рубриці «Твої товариші» з декількома критичними матеріалами.

Комсомольське бюро факультету, призначаючи Нелю, не помилилось. В ній є те, що дуже важливе і цінне для радянського журналіста: вона не вміє байду-же ставитися до людей, до життя, до вчинків товаришів. З медаллю закінчивши школу, просто закохана в російську літературу, прийшла Н. Сопленкова на філологічний факультет. Пройде ще чотири роки, швидко пройде. Невідомо, редакція чи школа чекають на неї. Але всюди вона принесе з собою гарячий запал молодого завзяття, невтомну радість праці, радість пізнання нового, вміння боротися за справедливість.

На першотравневій демонстрації

Першотравневий сяючий ранок. Каштани у білих свічечках квітють. Святково вдянені люди. Колона за колоною проходить по Сумській вулиці, прямуючи на площу Дзержинського.

А ось, як великі голуби, майорять у повітрі білі знамена. Йде наш університет. Попереду — великий портрет О. М. Горького. Лунають фестивалні та комсомольські пісні, сміх, музика. Ми вступаємо на площу, поряд з нами йдуть працівники заводів, фабрик. Над їх головами транспаранти з першотравневими закликами, з рапортами про трудові досягнення. У нас нема таких плакатів і в нашій колоні нема макетів машин, тракторів, заводів, але ми теж зробили свій внесок у загальну працю. Перед трибуною проходять майбутні хіміки, радіофізики, геологи, економісти, йдуть майбутні вчителі та інженери. Можливо, що через рік на цій площі будуть демонструватись досягнення, вже зроблені їх руками.

Навколо рання квітуча весна. В синє небо над колонами літають голуби. Це студенти разом з усім народом заявляють про своє бажання миру, спокійної праці, щасливої юності.

ГЕТЬ ВІДОМЧІ БАР'ЄРИ!

Про те, як існуюча організація керівництва промисловістю іноді заважала раціональному використанню виробничих можливостей, нам, студентам економічного факультету, відомо достатньо. Ось з чим я зіткнувся, коли проходив виробничу практику на заводі «Серп і молот». Завод іноді не має можливості повністю використати наявне виробниче обладнання тому, що метал, який одержується з кооперованих підприємств (завод одержує деталі та вузли від 30 заводів, що розташовані в різних кутках країни — з Барнаула, Кіровограда, Омська і т. ін.) приходить з великим запізненням і обходиться надзвичайно дорого.

Наприклад, у ковальському цеху був такий випадок: починаючи з 25 січня, з-за відсутності металу 10 днів не працював 5-тонний молот. Внаслідок цього ковальський цех не додав механічним цехам 1500 колінчатих валів.

Більше енергії, тов. Білик!

Цього року наш факультет було радіофіковано. Радіо всі, чогось чекали нового, цікавого. Але минув майже весь учбовий рік, а радіовол так і не почав працювати по-справжньому. Одна чи дві об'єви, декілька разів смутно пролунали під час перерв «Полонез» Огінського та «Хор дівчат» з «Аскольдової могили» — ось і все, чим обмежилась робота нашого радіовузла. Правда, він відіграв значну роль в організації танцювальної частини курсових вечорів, але це не можна назвати роботою.

Чим же все це пояснюється? Може, відсутністю пластинок або магнітофона, коли повірити голові радіовузла тов. Білику? Але ж при бажанні можна було б дістати і це. Де ж ваша енергія, тов. Білик, де те натхнення, з яким ви раніш працювали? Аджє проблема роботи радіовузла вирішується не тільки і не стільки програванням пластинок. Ми з задоволенням послушали б і наших поетів, і артистів... На жаль, ви не зуміли навіть організувати невеликий естрадний огляд... хоч би про те, як впливає весна на деяких студентів. А під час сесії — сувора критика, декілька дружніх шаржів не завадили б. Можна було б організувати міжкурсове змагання під час сесії, а не тільки наприкінці оголошувати хто і як склав екзамен. Дуже було б добре, коли б по радіовузлу запитали студентів факультету, які в них позиції для організації роботи. Користь була б значна.

З-за відсутності металу 25 годин простояв прес протужністю 315 тонн. Втрати часу з-за відсутності матеріалу за березень склали 130 годин, звідси — погане використання режимного фонду часу.

Безперервному постачанню заводу металом заважали відомчі бар'єри. Деякі деталі «Серп і молот» міг би одержувати від харківських підприємств, але цього не можна було зробити, тому що підприємства підлеглі різним міністерствам. При створенні економічного району будуть ліквідовані всі вузькі місця на виробництві шляхом організації кооперування в першу чергу всередині самого економічного району, а також між близькими територіально економічними районами. Кооперування повинно стати виключно чітким і раціональним, а постачання підприємств матеріалами — регулярним і своєчасним.

А. ІВЛЄВ,
студент IV курсу.

На Україні — також боротьба на два фронти — з іноземними контрреволюційними силами (німецькими, англо-французькими окупантами) і з внутрішньою контрреволюцією — петлюрівською директорією, а трохи пізніше — з усіма націоналістичними, анархістськими і іншими бандами.

Н. СОПЛЕНКОВА,
студентка філологічного фак-ту.

У нас в гостях — китайський студент

Одного разу третьокурсники українського відділення запросили до себе в гості студента II курсу фізико-математичного факультету Хао Бай-ліня, щоб він розповів про життя в Китаї. Вечір пройшов дуже цікаво, в дійсно дружній обстановці. Дуже схвилювано розповідав юнак про великі перетворення в його рідному Китаї, про те, яким стало і стає життя його народу.

А нещодавно Хао Бай-лінь знову побував у нас. Тепер ми вже зустрілись як хороші товариші. Він розповів про історію китайської грамоти, про сучасні перетворення в цій галузі. Ми слухали його розповідь з професійною цікавістю, вона значно поповнила наші уявлення про китайську грамоту. Хочеться від усього серця подякувати нашому китайському другові Хао Бай-ліню.

А. ДЕРЕВ'ЯНКО, Л. РУБАН та ін.

1919 рік, рік найбільш напруженої боротьби молоді Радянської республіки проти зовнішньої і внутрішньої контрреволюції.

На Україні — також боротьба на два фронти — з іноземними контрреволюційними силами (німецькими, англо-французькими окупантами) і з внутрішньою контрреволюцією — петлюрівською директорією, а трохи пізніше — з усіма націоналістичними, анархістськими і іншими бандами.

Українські робітники і селяни разом з своїм старшим братом, російським робітничим класом, перенесли усі труднощі та випробування цього напруженого року громадянської війни, зуміли відбити навалу контрреволюції.

Вірним помічником Комуністичної партії в цей період була Комуністична спілка молоді, яка ще тільки починала свою славу історію.

В січні 1919 року Харків був звільнений Червоною Армією, а швидко після цього за ініціативою Миського комітету партії більшовиків розгортається велика робота по організації Комуністичної спілки молоді. Вже в середині січня під керівництвом миського комітету КП(б)У було утворене тимчасове бюро по організації спілки робітничої молоді Харкова у складі Алексасіса, Клоцкова, Касьянова, Федоренка, Ковальова та ін. Це бюро розгортає широку роботу по притягненню молоді до лав комсомолу. Осередки створювалися перш за

Нещодавно студенти географічного факультету одержали цінний для учбових цілей прилад — стереокомпаратор. Він призначається для вимірювання координат та паралаксів по знімках наземної або повітряної фотограмметрії.

На фото: старший лаборант М. Мартиненко і студентка третього курсу А. Матяш біля нового приладу.

Фото О. КУЗІНА.

Про необхідність семінарських занять з літератури здава-

ся б вже все вирішено. Але разом з тим, багато тут ще слід переглянути. Почати хоча б з добору тем та завдань для семінарів. Дуже часто такі завдання носять характер шкільних вправ, наприклад, переказ «своїми словами» змісту однієї, двох журнальних статей або глави з книги. Іноді до таких вправ ще й вміло додаються перекази чужих думок. До цього зводяться, на жаль, іноді курсові і дипломні роботи. Зрозуміло, що вміти передавати зміст наукового твору — справа потрібна. Але у вищій школі вміння засвоювати чужі думки і наслідки готових досліджень недостатнє у справі підготовки молодого спеціаліста.

Необхідно засвоїти навички наукового дослідження та по можливості виконувати такі дослідження. Темі для семінарських занять повинні носити науковий характер «по-справжньому», а не для шкільних тренувань.

Про семінарські заняття з літератури

Потрібні були б праці з критики та коментування текстів літературних творів (тут, здається, багатий вибір тем для семінарів).

Важливим моментом у семінарських заняттях є аналіз літературного твору. Такий аналіз обов'язково пов'язаний з критичною оцінкою роботи попередників, з оглядом літератури з певної галузі. До аналізу окремого твору може бути залучена група студентів. Для романо-германського відділення велике значення мають критичні оцінки перекладів (як і вивчення перекладницької діяльності великих майстрів слова). На семінарських заняттях бажані і теми проблемного характеру. Зрозуміло, що це не в першу чергу.

Правильна організація семінарських занять вимагає великої кількості консультацій — групових та індивідуальних.

О. РОЗЕНБЕРГ, доцент.

НАЗУСТРІЧ 40-им РОКОВИНАМ ЖОВТНЯ

З ІСТОРІЇ КОМСОМОЛУ ХАРКІВЩИНИ

все на великих підприємствах, як завод ВЕК, на станції Основа і т. ін. Для роботи серед молоді широко використовувались робітничі клуби. Так Робітничий будинок по Петінській вулиці став центром організації заводської молоді району.

11—12 березня 1919 року відбулась перша Харківська загальноміська конференція комсомолу, яка організаційно оформила Харківську міську комсомольську організацію.

У квітні—травні 1919 року комсомол розгортає активну політико-виховну і культурну роботу серед робітничої молоді. Цент-

ром стають клуби, де організувалися всілякі концерти, естради, провадились політичні бесіди, велся запеклий сперечання про світову революцію, про соціалізм і т. ін. У травні міський комітет видає два номери журналу «Юний комуніст». Це був перший на Україні друкований комсомольський орган.

Значна робота провадилась по поліпшенню становища робітничої молоді. На початку травня 1919 р. на засіданні міського бюро було прийнято рішення: двох товаришів надіслати до відділу праці для запровадження в життя 6-годинного робочого дня

для підлітків, зобов'язати кожного робітника-підлітка 2 години приділяти навчанню в школі.

Разом з більшовиками комсомольці були в перших лавах робітничого класу, працюючи для фронту, для захисту Радянської влади. На початку травня 1919 р. становище на Україні ускладнилося. Активізували свою діяльність націоналістичні та анархістські банди, з Дону наступав Денікін.

Питання збройної боротьби стало в центрі уваги. З травня більшість комсомольців переходить на казармений стан, провадяться посилені воєнні тренування. Казарма. Тверде ліжко з солом'яним матрацем, стройові заняття, політгодни, знов стрельбища... а потім на фронт — доучуватись на полі бою. Таким було життя комсомольців в ті напружені весняні місяці.

А з активізацією Денікіна на початку червня всі комсомольці пішли на фронт. На дверях Петінського райкому комсомолу, який розташовувався тоді у Робітничому будинку (зараз Палац культури металістів), можна було прочитати: «Райком закритий — всі пішли на фронт». Частина комсомольців була залишена в місті для підпільної роботи.

Так жили й боролись, ніколи не здаючись, харківські комсомольці.

Е. ПУГАЧ.

Це хвилює і сьогодні

Наближається 40-ва річниця Великого Жовтня. Події, що стали надбанням історії, і сьогодні хвилюють серця наших людей. Особливий інтерес викликають вони у молодих хазяїв країни. Кожен з них хотів би друкувати листівки, зрушницею в руках штурмувати Зимовий, бути в перших лавах кінноти Будьонного.

Комсомольці нашого університету зацікавились історією Харківського комсомолу. 26 квітня на черговому засіданні комсомольського активу в Актовому залі повстали картини минулого. Перед слухачами виступили з доповідями студенти історичного факультету. Є. Пугач розповів присутнім дещо з історії Харківського комсомолу, а В. Ковальова — про історію комсомольської організації Харківського університету. Потім взяв слово гість, Ф. Є. Зайцев. Він розповів про комсомольське життя двадцятих років. Саме у цей час він був секретарем Петінського райкому комсомолу.

З заключним словом виступила секретар комітету комсомолу університету Н. Корж.

Комсомольський актив вирішив усі доповіді розповсюдити в комсомольських групах.

Б. ВОЛОДІН.

Редактор
В. БУДНІКОВ.